

Gazda Albert

Leningrád

Ezerkilencszáznolcvankettő szilveszterén még egyáltalán nem tudhattam, hogy ezerkilencszáznolcvanháromban mi lesz, de abban nagyon erősen bizakodtam, hogy ez az utolsó újév-várásom a városomban. Bármit tartogat a következő esztendő a maga valóságosságában, én innen elmegyek. Szedem a sátorfámat, és viszlát. Félreértés ne essék: nem voltam elszánt és határozott. Nem voltak kialakult terveim. Valahogy mégis meg voltam róla győződve: nem maradhatok. Elég volt annyi ott, amennyi addig megadatott. Szűk lett minden. Keskeny, rövid, alacsony. Nem kaptam levegőt.

Akkor már látszott az is, hogy alighanem egészben marad a világ, és semmi sem fog megváltozni abban az országban sem, amelyben éltünk. Nem mintha egy pillanatra is komolyan vettük volna C.-t, a tornatanárt, amikor a Brezsnyev haláláról szóló hír utáni első nap reggelén rémülten-falfehéren azt mondta a kapuban: ne zajongjunk, ne vigadjunk, gyászoljunk csendben, mert háború lesz. Nem értettük az összefüggést. Miért kellett volna háborúnak lennie? Ki indította volna el? Mi lett volna vele a célja? Nekünk igazából eszünkbe sem jutott, hogy féljünk az atomcsapástól, a NATO-tól vagy az amerikaiaktól. Megtanultuk ugyan addigra másodpercek alatt összerakni a Kalasnyikovot és felvenni a gázálcot, és azt is, hogy milyen irányba kell elvetődnünk, ha észleljük az atomvillanást, és örültünk, ha a rakaszi lőtéren sikerült legéppuskáznunk a távolban sündörgő ellenséget, mindez fontos része volt a középfokú oktatásnak, de csak a hülyék vették komolyan az ideológiai-világpolitikai maszlagot. Az amerikaiaknak nem az volt a dolguk, hogy megtámadjanak bennünket, és megnyomják a globális katasztrófabombot, hanem az, hogy jó filmeket és zenéket csináljanak, és pláne jó könyveket írjanak. Mindez többé-kevésbé sikerült is nekik, noha filmben az olaszok és a franciák náluk is jobbak voltak, és a legjobb zenét mindig hamarabb csinálták meg az angolok – a Beatlestől és a Stonestól a metálon és a progrockon át a punkig –, ellenben Raymond Chandlernél különbséget például nem írt senki.

Tizedikes voltam. Ez volt az utolsó évem a tyacsevói 3. sz. magyar tannyelvű középiskolában – ezt így kellett írni, mondani persze máshogy mondtuk, ahogy az óránk sem a moszkvai időt mutatta –, és az ősz nagyjából azzal telt végig, hogy esténként vagy én sétáltam el Lajosékhoz, vagy ő jött át hozzánk, aztán elvonultunk a szobánkba és sakkoztunk. Brezsnyev halála semmit sem változtatott ezen. Ha belefáradtunk a sakkozásba, akkor szkandereztünk. Amikor még szép volt az idő, szeptemberben és októberben, és később sötétedett, akkor összeraktuk a pingpongasztalt, és lejátszottunk néhány szettet. Mindig mindenben döntetlenre álltunk. Felváltva nyert hol az egyikünk, hol a másikunk. Pingpongban, sakkban, szkanderben. A futballt nem erőltettük, egy-egy ellen nincs értelme, és abban sokkal jobb is volt Lajos. Ő volt az egyik legjobb háttvéd a környéken, később játszott egy évet a nagycsapatban.

Nolcvankettőben Lajos már nem járt iskolába, fölöttem végzett egygel, de elsőre nem vették fel az egyetemre, vagyis a főiskolára. Elmentek hárman osztálytársak Tartuba, Észtországba, hogy agronómusok lesznek vagy állatorvosok. Nem sikerült nekik, kettőt a háromból az első vizsgán elkaszáltak, a harmadikat a másodikikon. Gondolkodtak rajta utána, hogy megpróbálják megint, Észtországba sokan mentek felvételizni a városunkból, mégiscsak rokonaink voltak az észtek, szerettük őket, és mindenki azt mondta: másmilyen ott az élet, mint nálunk. Majdnem olyan, mint Magyarországon.

Lajos addig is elment dolgozni, ami nem sokáig tartott, a katonák beírásták sofőriskolába, tanuljon teherautót vezetni, hasznos lehet, ha majd behívják. Addig szerencsére volt még egy éve, ősszel született, és azelőtt nem vihettek el senkit, hogy betöltötte volna a tizennyolcat. Kaphatott egy új esélyt, akár Tartuban, akár bárhol másutt. Az észtek az én fantáziámat is megmozgatták, nem jártam a Baltikumban soha, de Magyarországon igen, épp nolcvankettő nyarán, és szívesen éltem volna valahol, ami majdnem olyan. Hiszen Magyarország csodálatos volt – de

Magyarország szóba sem jöhetett. A távoli jövő kódébe vezetett az is, hogy egyáltalán mikor láthatom legközelebb. Nyolcvanháromban felvételizek, akár felvesznek, akár nem, biztos, hogy nem mehetek, különben is csak két évente adtak útlevelet. Nyolcvannegyben elvisznek katonának, ez újabb két év. Ott biztos, hogy aláíratnak valamit, hogy ne szolgáltatthassam ki a hadititkokat az ellenségnek és a szövetségeseinknek se, emiatt ki tudja, meddig nem jutok ki még az országból.

A tartui főiskolával egy baj volt csak. A biológiát és a kémiát már nyolcadikban elengedtem. A Mengyelejev-táblázatot még szerettem ugyan – minden táblázatot szerettem, ünnep volt, ha a Népsportban nemcsak az élmézőnyt mutatták meg a német vagy az angol bajnokságból, hanem az egészet, Hamburger SV-től Karlsruher SC-ig, Ipswich Towntól Crystal Palace-ig –, ez azonban aligha lett volna elég a sikeres felvételihez. Ennek ellenére megkerestem P.-t, aki a biológiát és a kémiát tanította, hogy nem korrepetálna-e a felvételi végett. Nemet mondott. Annyira nemet, hogy meg is állította nemsokára az anyámat az utcán, mondván, megbolondult a gyerek, teljesen fölösleges odamennie, esélye sincs, elpocsékolná a nyarát, és vele egy fontos évet is az életéből. Az én nyaram, az én évem, az én életem, mondtam anyámnak, amikor szóba hozta. Afölött elegánsan átsiklottam, hogy ha a tartui felvételin kudarcot vallanék, akkor a városba is muszáj lenne visszatérnem tényleg.

Észtországba készültek Kornélék is, de ők műszaki főiskolára, és nem Tartuba, hanem Tallinnba. Sok közöm a matematikához sem volt már. Azért sem, mert kilencedikben-tizedikben visszafordíthatatlanul kiszálltunk az algebra- és a mértanoktatásból. Minden óra azzal telt, hogy Kornélék álltak ketten a táblánál, és példákat, egyenleteket oldottak meg, közben D., a matematikatanár igyekezett az összefüggések felismerése felé terelgetni őket. Kívülről úgy tűnt, működik a módszer. A többiek feladata eközben annyi volt, hogy csendben legyenek, ne zavarják a koncentrációjukat Kornélékékat. Attilával az első padban ültünk, közvetlenül D. orra előtt, és felelevenítettük évekkorábbi szokásunkat: folyamatosan leveleztünk Fülüg Jimmy modorában. Arra kellett vigyázni, hogy ne röhögjünk hangosan. Hol ment, hol nem.

A szünetekben az fontolgattuk hármásban – Kornél, Attila, én – hogy alapítunk egy punkegyüttest. Egy triót. Tudsz három akkordot? Alapíts zenekart. Kornél tudott, nem is hármat, többet, képzett zenész volt, klarinétra járt, és ő volt az iskolai együttes gitárosa-énekese is. Az együttest Titanicnak hívták. Attilának kiváló volt a ritmusérzéke, ő dobolni szeretett volna. Nekem kellett volna megtanulnom basszusgitározni, és én írtam volna a szövegeket is. Mivel figyelemre méltó színvonalat képviseltek a fogalmazásaim, és rendszeresen olvastam verseket is.

Az élet jó, de a világ nem, ha elmúlik a fiatalságom, mi marad nekem. Csupa rendes ember, csupa ronda állat. Mind nagyobb egy fejjel, mind különb nálad. Az állatkert elszabadult, nézd az utcát, és néznek téged, nagy testvéred figyel téged, nem vagy még egészen jól. Ilyeneket kellett volna írnom. Azt mondták, képes lennék rá, és el is hittem ezt általában. A zenekar nevét egykettőre kitaláltam. Ez legyen, mondtam: Dirty Pigs' Company. Gyatrán értettem az angolt, de azzal tisztában voltam, hogy hova kell tenni az aposztróft.

Nyolcvankettő karácsonyán úgy volt minden, ahogy azelőtt is mindig. Eljöttek hozzánk keresztanyémék, elénekeltük a Mennyből az angyalt, ettünk, elmentünk hozzájuk mindannyian, énekeltünk, ettünk, elmentünk Róziékhoz is. A város újévi fenyője már be volt állítva a helyére, de még nem díszítették fel teljesen, a gyed Moroz, Sznyegurocska és a kitömött állatok is hiányoztak alóla, a díszkivilágítást sem kapcsolták be. Fel sem fogtam, hogy ha minden jól megy, nem lesz több ilyen karácsonyom.

Viszont szilveszterkor kihagytam a családi összejövetelt. Otthon maradtam egyedül, azzal, hogy nézem a tévét, eszem a rántott húst és a krumplisalátát, az is lehet, hogy olvasok. Hadd legyen magam, most először, talán utoljára is. Lajosék még nem hívtak akkor, Kornélék meg nem hívtak sose, neki mindig volt helye a magasabb kasztokban, ahova sokáig vágyakoztam én is, de akkor már nem, és ezt nemcsak hazudtam magamnak, hanem valóban így is volt.

A tévét bekapcsoltam, a Fele sem igaz unalmas volt, a Szuperbolában megnéztem a pucér mellű nőket, utána végighallgattam Hofi Gézát, az volt a címe, hogy Nevezd csak Cucinak. A krumplileves legyen krumplileves, mondta Kádár János hangján, és úgy viccelt az épülő szocia-

lizmus kárára végig, hogy ha nálunk teszi, az fix, hogy másnap lecsukják államellenes izgatásért. Adásba sem mehetett volna persze. A magyar és az osztrák televízió közös gálaestje már tényleg nem érdekelt, kimentem az udvarra elszívni egy cigarettát, hideg volt, sötét és csend, sehonnan sem hallottam semmi viháncolást. Éjfélkor kihoztam egy üveg sört a spájzból, kibontottam, töltöttem egy kétdecis pohárral, koccintottam a tükörrel.

Nyolcvanháromban bármi megtörténhet, mondtam magamnak. Először is mindjárt elmész Leningrádba. Ez az utolsó osztálykirándulásod. A legnagyobb városban, ahol valaha járhattál. Utána betöltöd a tizenhetet. Vidámabb lesz, mint amilyen a tizenhatodik volt, annál kevésbé vidám nem lehet. Májusban-júniusban elballagsz, levizsgázol, leérettségizel. Lesz, ahogy lesz. Aztán elmész innen, és nem jössz vissza. Nem nézed többé ezeket az arcokat. Csak a sajátodat viszed magaddal, azt muszáj. Akár tetszik, akár nem. A sör savanyú volt és bűdös, és mint mindig, nem volt semmi habja. Kiöntöttem a fürdőkádba, leöblítettem, főztem egy teát helyette. Feketét és erőset.

Ленинградский Дворец Молодежи. Ez volt a hotel neve, ahol elszállásoltak bennünket. Leningrádi Ifjúsági Palota. Rövidítve: ЛДМ. Magyarul: LDM. Hatalmas volt. Tizenhat emelet. Soha nem laktam hasonlóban sem. Tizenhat emeletes épületet már láttam Ungváron és Kisinyovban, de hogy laknom is lehet ilyenben néhány napig, azt el sem akartam hinni szinte. Técsőn ötemeletesek voltak a legmagasabb házak, a hatemeletes husztit is alaposan megnéztem mindig a vonatablakból.

Több száz szoba volt az LDM-ben, és rengeteg kávézó, étterem, színháztermek, diszkók. C., a tornatanár készített egy csomó fényképet, pózolt a csoport minden előtt, ahol Leningrádban pózolni lehetett: Auróra, Ermitázs, a Nagy Péter-féle Kunsztkamera, Orosz Múzeum. Harminc kopejkát kért C. a képek darabjért, mint mindig, nekem csak abból kellett egy, amin a szálloda volt, nélkülünk, a többire nem voltam kíváncsi. Hát te teljesen hülye vagy, fiam, mondta C., amikor leadtam később a rendelést.

Az LDM a Popov professzor utcában volt, a Malaja Njevka bal partján, messze a Nyevszkij prospekttől. Busszal-metróval háromnegyed óra, előbb a Petrogradszkajáig a felszínen, onnan csak két metrómegálló a Gosztyinij Dvor. Igaz, volt saját turistabuszunk, piros-fehér Ikarus, hoztak-vittek. Este meg felesleges lett volna bárhova is menni, megvolt minden helyben. Pedig azt nem is tudtuk akkor, hogy az LDM az orosz rockzene bázisa, és a közelben, a Petrogradszkaján a Lenzsovet a másik. Semmit sem hallottunk a leningrádi rockklubról, a Kinóról, a DDT-ről, az Akvariumról, a Nautilusról.

Leningrádban sötét volt, de Leningrád izgalmas volt. Tízkor kelt a nap, délután kettőkor lement, január elején ilyen ez. Ez azonban nem volt fontos. Az volt fontos, hogy sok az ember, mély a metró, télen is eszik a jégkrémet az utcán, van a boltban narancs, vízöblítéses a vécé a szobánkban, és zuhanyzó is van mindegyikben. Tilos beledobni a narancshéjat a vécékagylóba, mondta C., eldugul a kanalizáció. Utána nem dobta bele senki, eleve volt mindenhol szemetesvödör. A hosszú folyosók végén idős, terebélyes, zord asszonyok ültek az asztaloknál, őrizték a kulcsokat, figyelték, ki merre jár.

A metró volt a legjobb, a hosszú mozgólépcsőkkel, a vasajtókkal és a csillárokkal. Meg a Kunsztkamera és az Orosz Múzeum. Ezek jobban tetszettek, mint az Ermitázs. A Kunsztkamerában a torz magzatok a dunsztosüvegekben, és az Ajvazovszkij-festmények az Orosz Múzeumban. Eszembe sem jutott volna azelőtt, hogy egy festmény megrendítő is lehet, ha olyan nagy, és annyira szépek a színei, mint a Девятый вал, a Kilencedik hullám. А Бурлаки на Волге-t, a volgai hajóvontatókat is láttuk már a tankönyveinkben, de a falon ők is másképpen néztek ki. Ígérték, hogy elvisznek sztereó moziba, hatalmas a vászon, és ha felteszed a szemüveget, olyan mintha benne lennél a filmben. Nem vittek, nem kaptak annyi jegyet, színházba mentünk helyette, fiatalok adtak elő jeleneteket, énekeltek, táncoltak, jöttek-mentek egymás után, tehetségesekek, szépek, kedvesek voltak, megszerettem őket.

Attilával minden este lementünk a második emeleti kávézóba. Sört nem adtak, hiába hazudtuk, hogy nagykorúak vagyunk, nem hitték el, rendeltünk egy-egy üveg Пепси-t, cirill betűset

– életünkben először láttunk ilyet is –, és órákig ültünk a sarokban a kisasztalnál. Nézegettük a lányokat, megbeszéltük az életet. Szívtuk a cigarettákat, egyiket a másik után, az У нас не курят – nálunk nem dohányoznak – tábla alatt, belehamuztunk a csészealjakba, vastagon állt a füst. Ez senkit sem izgatott. Ebben a városban senkit nem izgat semmi, mondtam Attilának. Lehet, hogy ilyen a szabadság levegője. Csak bűdös van, válaszolta. Ebben a kávézóban különösen. A dohányfüst nem bűdös, tiltakoztam. Vagyis ha Verhovinát szívsz, akkor bűdös. Ha Leningrádot szívsz, akkor nem bűdös.

Ide kéne jönni, mondtam Attilának az LDM kávézójában, a második emeleten. Itt kellene élni. Itt tudnék. Minden nagy. Nem úgy, mint otthon. Nagyok a házak. Szélesek az utcák. A Néva is széles. Szerintem szélesebb, mint a Duna. Sok a víz. Éjszaka felemelik a hidakat. Metró is van. Pepsi is van. Nem ismersz itt senkit, vetette közbe. Az a legjobb, válaszoltam. Nem is akarok ismerni senkit. Otthon mindenkit ismerek, és mire megyek vele, senkit sem szeretek. Itt nem ismerek senkit, ezért tudom szeretni őket. Megyek az utcán, rám se néznek. Nem várják, hogy köszönjek, nem kérdezik meg, hogy mi a helyzet, hova megyek tanulni, mit fogok csinálni. Nem érdeklém őket, és nem is tesznek úgy, mintha nem így lenne. Nem hazudnak, nem nyomasztanak, nem untatnak. Kikerülnek engem, én is kikerülöm őket. Igaz, ezt gyakorolni kell, mert túl gyorsan jönnek, úgy kell félreugrálni. De az ilyesmit meg lehet tanulni, biztos, hogy a mozgólépcsőt is meg lehet.

Nem beszélnek magyarul, mondta Attila. Magyar tévé nincs, magyar zene sincs, Rejtő Jenőt sem ismerik. Különbö is: mit csinálnál itt? Dolgozni fogok, mondtam. Vagonokat pakolok. Megtanulok metrót vezetni. Vagy mozigépész leszek, és filmeket nézek egész nap. Életedben nem dolgoztál még, válaszolta. Amikor kihajtanak a mezőre marharépat szedni, az nem munka. A munka nem olyan. És fel sem vesznek bárhova csak úgy minden nélkül.

Akkor felvételizek az egyetemre, mondtam. Történelemre. Az októberi forradalmat és a honvédő háborút fél év alatt megtanulom rendesen. A Lenin-idézeteket tudom. Forradalmi elmélet nélkül nincs forradalmi mozgalom. Minden hatalmat a szovjeteknek. Az értelmiség nem a nemzet agya, hanem egy nagy rakás szar. Azt is tudom, hogy Lenin politikai kurvának nevezte Trockijt, pedig ezt nem is fogják kérdezni a vizsgán.

A lányok azt mondták, hogy visszafelé a Красная Стрела-val, a Vörös Nyíl expresszrel megyünk Moszkváig, de nem mondtak igazat. Éppen olyan volt a vonat, mint odafelé Csaptól Moszkváig és Moszkvától Leningrádig, a szokásos zöld, de legalább nem plackart, hanem kupés, négy személyes fülkékkel. Ittuk a teát a cirádás fém tartókba rakott poharakból, ettük a kockacukrot – két darab volt a kis csomagban, a papírján mi más lett volna: vonat –, és kijártunk dohányozni. C. nem figyelt már annyira, elfáradhatott, annyit kért csak, hogy legyünk észnél: ne hangoskodjunk, ne rúgjunk be, ne csináljunk balhét. Nekem nem esett nehezre: akkor még egyáltalán nem szerettem inni. Felső fekvőhely jutott a kupében, olvasgattam a lámpa mellett. A József Attila-összeset vittem magammal, szerettem a költőt, főleg azóta, hogy az Oly sokáig voltunk lent lemezen megzenésítették a Hetediket. Abból a versből nem sokat értettem, bonyolultabbnak tűnt, mint a Tiszta szívvel vagy a Születésnapomra, de komoly ereje volt, ahogy kántálta Hobo.

Találkoztunk két ázsiai kinézetű sráccal a kocsí végében, Marlborót szívtak, nem volt képünk kérni tőlük, rágyújtottunk a sajátunkra. Rokonszenvesek voltak és beszédesek, azt mondták, Moszkvában járnak egyetemre, nemzetközi kapcsolatokra, a MIMO-ra, első évesek, két vizsga közt meglátogatták Leningrádban a barátaikat. Alma-Atából jöttek, kazahok, mondta az egyik. A másik tiltakozott, ő először is szovjet, ezen belül orosznak tartja magát, és csak a származását tekintve kazah. Azt te csak szeretnéd, csurka, hogy orosz legyél, mondta a haverja, sose lesz az, akármit csinálsz, kazah maradsz. Semmi akcentusa nem volt egyiküknek sem.

Látod, mondtam Attilának utána, ha ők meg tudták csinálni, akkor én miért ne tudnám. Azért, mert te nem vagy elég szovjet. Még annyira sem vagy orosz. Végül pedig semennyire sem vagy komszomolista. Miért ne lennék komszomolista, kérdeztem, már hetedik végén felvettek, megvan a könyvecském, mindig befizetem a tagdíjat. Pontosan tudod, hogy hogy értettem, válaszolta.

Ezt hallgasd, mondtam neki később. Talán dűnnyögi egy új mesét, fasiszta kommunizmusét, mivelhogy rend kell a világba, a rend pedig arra való, hogy ne legyen a gyerek hiába, s ne legyen szabad, ami jó. Ez benne van a kötetben, kérdezte Attila. Benne, mondtam, én sem egészen értem, hogy hogyan. Ezerkilencszázhetvenkettes kiadás. Keményebb, mint Hofi Géza a szilveszteri kabaréban. Ezt nem fogja mostanában

megzenésíteni Hobo, mondta Attila. Biztos, hogy nem, válaszoltam. Pedig menne a karakteréhez. Legalábbis ez a sor, hogy csahos kutyák nem farkasok. Mindenesetre ne szavald el, amikor történelemre felvételizel Leningrádban, mondta Attila. Nem fogom, válaszoltam. Különbem sem hiszem, hogy lefordították volna.

Moszkvában még volt fél napunk, este indult a vonatunk tovább Csap felé, programot már nem szerveztek, mindenki mehetett, amerre kedve tartotta. Nézzük meg az osztankinói tévétornyt, mondtam Attilának, akkora épületet úgysem láttunk soha. 540 méter, azt olvastam, hogy semmi sem magasabb nála Európában. Metróval és busszal kellett menni, a megállóban nem tülekedtek az emberek, mint otthon, sorba álltak szelíden és fegyelmezetten, és mindenki mindenhol olvasott, a föld alatt és a felszínen is. Ez tetszik, mondtam Attilának. Hátha a MIMO-ra is felvennének, mondta, vagy a Lomonoszovra, és akkor minden nap sorba állhatnál a buszmegállóban. József Attilával a kezében. Kötözködj csak, mondtam, így is, úgy is elmegyek. Tudom, válaszolta, én viszont maradok. Ezt meg én tudtam.

Pocsék idő volt aznap Moszkvában. Hideg nem volt egyáltalán, csak egy-két fok mínusz, de latyakosak voltak a járták, és a nyirkosság bekúszott a gallérunk, a sálunk alá. Úgy nézett ki, bármiikor elkezdhet esni a hó.

Leszálltunk a buszról, ott álltunk háromszáz méterre a toronytól, tekertük a nyakunkat, bámultunk felfelé. Talán ha a felét láttuk, lehet, hogy annyit sem. A másik fele csúcstul-mindeztől eltűnt a sötétszürke ködök-felhők sűrűjében. Basszameg, mondtam. A nyolcvanas évek sapkát viselnek, mondta Attila.

Január 10-én újraindult a tanítás, vége volt az utolsó téli szünetünknek, folytatódtak az algebra és a mértanórák Kornélékkal a tábla előtt, és Rejtő Jenővel a füzeteinkben. Basszusgítározni nem tanultam meg, dalszövegeket sem írtam, a trió megalapítása elmaradt. Esténként sakkoztunk és szkanderoztunk Lajossal. Hol náluk, hol nálunk, továbbra is döntetlenre álltunk összesítésben. Amikor kitavaszkodott, és a sár is felszáradt az udvaron, összeraktuk egyszer-kétszer a pingpongasztalt.

A biológiát és a kémiát békén hagytam, és egy februári estén, amely nem sokban különbözött más februári estétől, azt mondtam Lajosnak: hagyjuk a fenébe Tartut az észtekkel együtt. P.-nek igaza volt. Nem elég, hogy a Mengyelejev-táblázat óta tényleg semmit sem tudok kémiából, ráadásul ki nem állhatom az állatokat és a marharépa-betakarítást sem. Rendben, hagyjuk Tartut, válaszolta. Akkor hova menjünk? Leningrádba sem mehetünk, úgy hallotta, hiába szépek ott a lányok, mindegyikükre jut egy kazah komszomolista. A kazah komszomolisták Moszkvában vannak, mondtam, de valóban: lehet, hogy Leningrád is túl nagy hozzánk képest. Ki kell találnunk valamit, ami jobban passzol a méreteinkhez. Legfeljebb nem eszünk telente jégkrémet.